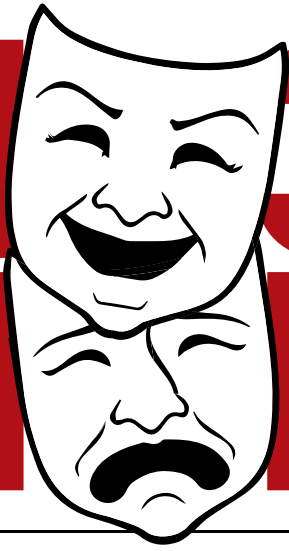

ПОЗОРИШНЕ ВИШНЕ

ОКТОБАР 2023.

ГОДИНА XIX, БРОЈ 163

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Ђорђе Лебовић

ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21

Редитељ: Егон Савин

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ ПРЕДСТАВЕ „САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО“

У Народном позоришту у Београду почеле су пробе представе „Сањао сам да сам се пробудио“, по тексту Жељка Хубача, у режији Дина Мустафића. Премијера је планирана 29. новембра на Сцени „Раша Плаовић“. Драматург Ђорђе Косић, сценограф Јасмина Холбус, костимограф Марина Меденица, композитор Ирена Поповић Драговић и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор) потписују се као уметнички тим новог позоришног дела у ком су

улоге додељене Јовану Јовановићу, Душану Матејићу, Анастаси Мандић, Сузани Лукић, Нини Нешковић, Николи Вујовићу и Слободану Бештићу. „Ово је комад о позоришту, о томе колико и коме оно значи, а коме не, о његовој друштвеној позицији, субверзивности, сјају и беда, о ономе што је у њему лепо и ружно, о страсти која га ствара и обести која га разара, о уметничкој сујети и безрезервној љубави, о снази оних који у њега верују и који му се дају чак и када му не верују, о театарским утилитаристима и духовницима... Писан је са амбицијом да буде што верније огледало наше позоришне стварности. И свака сличност са оном другом, овоземаљском стварношћу је намерна“, каже Жељко Хубач. „Желео бих да направим допадљиву представу која ће широко комуницирати са публиком, а да у исто време, наравно, она има дубину, поетичност и естетску вредност“, најавио је редитељ Дино Мустафић и оценио да је реч о веома динамичном тексту који у себи има једну водвиљску моторику. Признати сарајевски филмски и позоришни редитељ, који први пут ради у београдском националном театру, истакао је како би волео да из овог текста, као суштину, извуче да је позориште лепо са свим својим противречностима.

НАГРАДЕ ЗА „ОЧЕВЕ И ОЦИ“ НА ФЕСТИВАЛИМА У ВРШЦУ И ЗАЈЕЧАРУ

На јубиларном 30. Фестивалу „Вршачка позоришна јесен“, представа Народного позоришта у Београду „Очеви и оци“, по роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати и режији Вељка Мићуновића, освојила је четири признања стручног жирија - Награду за представу у целини, Награду за најбољу режију, Специјалну награду за драматизацију и Награду за најбоље глумачко остварење, за женску улогу, која је припала Вањи Ејдус за лик Елизабете Медаковић. На 32. „Данима Зорана Радмиловића“ у Зајечару, Вељку Мићуновићу припала је новоустановљена Награда за најбољу режију, док је Сена Ђоровић (Нанка) друге такмичарске вечери добила Награду „Зоранов брк“ за глумачку бравуру.

„НАШ РАЗРЕД“ НАЈБОЉИ НА ФЕСТИВАЛУ У БАЊАЛУЦИ, ГЛУМАЧКА ПРИЗНАЊА ВУЧИЋУ ПЕРОВИЋУ И ЈЕЛЕНИ БЛАГОЈЕВИЋ

На 15. Међународном фестивалу глумца „Заплет“ у Бањалуци, драма „Наш разред“, по тексту Тадеуша Слобођанека, у режији Татјане Мандић Ригонат, освојила је Награду стручног жирија за најбољу представу. Вучић Перовић је проглашен за најбољег глумца, а Јелена Благојевић за најбољу младу глумицу.

НА СЦЕНИ „РАША ПЛАОВИЋ“ С ВЕЛИКИМ УСПЕХОМ ОДРЖАНА ПРВА
ДРАМСКА ПРЕМИЈЕРА У НОВОЈ СЕЗОНИ - „ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР. 21“,
ПО ТЕКСТУ ЂОРЂА ЛЕБОВИЋА, У РЕЖИЈИ ЕГОНА САВИНА

Крик против насиља, мржње и лажи

Представа „Лутка са кревета број 21“, по тексту Ђорђа Лебовића, у адаптацији и режији Егона Савина, као прва премијера у новој сезони у Народном позоришту у Београду, изведена је 17. октобра на Сцени „Раша Плаовић“.

Била је то, уједно, и прва поставка ове драме из 1968. године једног од најзначајнијих српских драмских писаца у Народном позоришту у Београду.

О разлозима да напише један овакав потресан текст, Ђорђе Лебовић је својевремено казао:

„Забринут сам и престрашен. Стрепим од злочина који остају некажњени, од грехова који остају неокажани. Страхујем од изједначавања невиности и кривице, правде и неправде, части и бесчашћа, од поистовећивања крвника и жртава.“

Редитељ Савин, који је у овој камерној драми поверио улоге Николи Ристановском, Зорани Бећић Ђорђевић и Петру Стругару, сматра да комад представља „протест против кратког памћења пред увек латентном могућношћу

остварења поновног људског зла“.

„Ова истинита прича подсећа нас да сваки човек може поста-ти жртва неразумне мржње и

насиља. Своје предано трагање за правдом и истином у овој драми завршавамо са убеђењем да жртве нису искупљене и да правда није и не може бити задовољена“, говорио је уочи премијере познати, вишеструко награђивани редитељ коме је ово била дванаеста режија у београдском националном театру.

Уметничка директорка Дрме Народного позоришта у Београду Молина Удовички Фотез оцењује да је „фасцинантно колико је

у данашњем тренутку драма Ђорђа Лебовића актуелна на разним нивоима“.

„Већ се по наслову *Лутка...* да закључити да је у фокусу судбина жене; признали или не, као и у време када се догађала ова истинита прича, и као и у време када је Лебовић ову драму написао, и данас је жртва менталног, емотивног и сваког другог насиља много чешће жена. А жене друштвене околности и даље терају да о трпљењу насиља ћуте, да буду лутке. Овога пута реч је о успешној лекарки, која је и супруга и мајка“, каже Молина Удовички Фотез.

Редитељ Савин потписује и избор музике, а у уметничком тиму су и Весна Поповић (сценограф), Јелена Стокућа (костимограф) и Љиљана Мркић Поповић (сценски говор).

На крају представе, публика је глумце поздравила дуготрајним, бурним аплаузом и узвицима „браво“.

Прва реприза одржана је, такође с великим успехом, дан касније, а наредно извођење је у уторак 31. октобра.

■ Р.П.Н. ■

Улогама Ахмеда Нурудина („Дервиш и смрт“), Иванова („Иванов“) и Видосава Прокића („Очеви и оци“)

које с великим успехом тумачи у београдском Народном позоришту, признати македонски глумац Никола Ристановски недавно је придружио новог сценског јунака. Реч је о бившем СС официру и некадашњем команданту концентрационог логора Емилу Грабнеру, једном од троје протагониста представе „Лутка са кревета бр. 21“, по тексту Ђорђа Лебовића, у адаптацији и режији Егона Савина. Премијера је одржана 17. октобра на Сцени „Раша Плаовић“, а осим нашег саговорника, у подели су и Зорана Бећић Ђорђевић (Др Вилма Рајнер Јелинек) и Петар Стругар (Др Јелинек).

„Текст има једну документаристичку линију, а с обзиром на то да је писан као сценарио за телевизијску драму, било је веома тешко изаћи из те структуре“, присећа се Никола Ристановски, у интервјуу за „Позоришне новине“, првог утиска након читања Лебовићевог текста чија се радња, заснована на истинитим, трагичним догађајима из Другог светског рата, дешава две деценије после његовог завршетка.

„С друге стране, то је невероватно модерно написан текст, врло прецизан и проницљив, без сувишних реченица“, наставља са својим импресијама првак Македонског националног театра у Скопљу (који већ деценију и по, као стални гост, игра и у Народном позоришту у Београду) и додаје: „Дијалог је психолошки јако утемељен, у њему нема произвољности, нема украса... Веома је захтеван, иако није обиман, јер има свега двадесетак страна“.

И Ваш јунак Емил, један, без сумње, веома комплексан лик, је, такође, захтеван за игру?

Он има врло јасне намере, јер је и врло јасно обележен као негативац. С друге стране, ја, увек кад кренем да „браним“ лик који играм, имам тај неки условни рефлекс да га оголим до људскости како бих видео који су извори његовог зла. Јер, и у неком великом злу, увек се, можда, нађе кап нечега доброг. Чак и највећи зликовци су прво људи, па тек онда зликовци.

Али, код Емила је, ипак, све толико јасно да ту нема никаквог „брањења“?

Наравно, слажем се. У једном тренутку ти схватиш да ту заиста нема „брањења“, већ само спровођења неких намера и праћења инстинкта тог лика који хоће да преживи. Дакле, он има само један једини нагон - да преживи! Мада, у овом

случају, има, вероватно, и важнија ствар. Он би, можда, радо и умро, али није спреман на осуду и презир породице, средине и најближих људи. Емил то, да је презир средине много тежи од робије, и каже у једном тренутку. То је веома занимљиво, јер једна таква сентенца, заправо, ипак подразумева неку моралну структуру. Тај страх од осуде је, чини ми се, свакако корак даље од страха од смрти... Међутим, да скратимо, целу причу; тај контекст конц-логора је толико јак и бруталан да нема простора за било какву релативизацију. Дакле, он је зликовац Емил Грабнер из конц-логора, командант „Куће лутака“. То је његова полазна тачка.

У покушају да се колико-толико „опере“ од ужаса за које је одговоран, неколико пута изговара реченицу тврдећи како је он „само извршавао наређења“...

Да, то је веома важна реченица. Одувек је била и биће још дуго важна. Јер, тај алиби извршавања наређења је, ипак, само алиби. Сви ми, наравно, у неким ситуацијама морамо да се повинујемо одређеним правилима, па чак и наређењима. Он их овде третира као радна наређења. Ако се сећате, читава одбрана на Нирнбершком процесу кретала се у смеру „од најмањег до највишег“. Ту једино сам врх те команде није могао да се брани у смислу да је „само извршавао наређења“, док су сви други - СС официри и остале групације, своју одбрану темељили управо на тој сентенци. Емил, на тај начин, покушава да уради једну врсту изједначавања са ситуацијом своје жртве, Вилме, која је морала, извршавајући наређе-

ГЛУМАЦ НИКОЛА РИСТАНОВСКИ – БИВШИ СС ОФИЦИР ЕМИЛ ГРАБНЕР У ПРЕДСТАВИ „ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР. 21“

Велике речи, када је човек у шкрипцу, постају јако мале

ња у логору, да ради као проститутка. Дакле, он врло манипулативно провлачи ту тезу да су њих двоје, заправо, исти. Али, чак ни то

није главни сукоб. Наиме, у једном тренутку појављује се њен муж који, наравно, не зна ко је Емил, човек који им се налази у кући. Кроз њихов дијалог, публика схвата да Емилов и став Вилминог мужа почињу да се усаглашавају. Потпуно ненамерно и из неке друге визуре, уса-

глашавају ставове да су жене, које су заправо биле жртве у логору, ипак, имале право избора да не прихвате наређења, па макар да цена буде и смрт.

Управо у том дијалогу чује се и веома снажна и упечатљива упитна реченица - вреди ли достојанство више од живота?

То је једна огромна прича; могли би сатима разговарати на ту тему вечитог сукоба онога шта је биологија и онога шта је цивилизација. Ако претендујемо да, ипак, правимо неки помак од онога што је само биологија, дакле ако верујемо у неке хумане вредности, у телесни и умствени интегритет, онда је достојанство доста високо на лествици. И сад, наравно, не треба користити велике речи, јер оне постају јако мале када је човек у шкрипцу. Али, теоретски би, генерално гледано, духовно морало бити пуно значајније од свега осталог. Достојанство је, ипак, једна доста духовна категорија.

Глумци често истичу да су им негативци инспиративнији за игру...

Наравно да јесу, јер је много лак-

ше играти зло него добро. Уосталом, драматургија, заправо, и постоји због тога да би открила одређене механизме људске несавршености. Врло често, чак и најкомплекснији ликови светске драматургије имају разлог зашто нису сматрани баш само добрима. То не мора еклатантно да буде Ричард Трећи. То може да буде, чак, и Хамлет. Наравно, у литератури има и примера кад је неко добар, а онда га назову „Идиот“. „Добро“ се тешко игра, јер има само једно лице.

Где у тој релацији добра и зла смештате Ахмеда Нурудина кога већ 15 година маестрално играте у Селимовићевој драми „Дервиш и смрт“, премијерно изведеној 27. децембра 2008. године, такође у режији Егона Савина?

И он има обе фазе – добру и лошу, јер је, такође, пристао на зло. Прави вивисекцију чове-

ка без велике тезе да ли је неко добар, а потом, кад у неком тренутку прихвати да уради малтене исто што су и њему урадили, постаје исти као они против којих се, на неки начин, борио. То је моја стална дилема у тој представи, све време, свих ових 15 година, размишљам о томе док је играм. Нисам веровао да ћемо је тако дуго играти. Да ми је неко на првој генералној проби понудио – иди, побегао бих одмах, главом без обзира, иако сам поред себе имао страховито добре глумце, а да не причам о Егону ко је и шта је он... Можда се управо то моје неко несамопоздање, та нека трпност, поклопила са Ахмедом Нурудином, али ја тада тога нисам био свестан. Јер, Ахмед Нурудин и јесте човек самопреиспитивања, а ја сам у том тренутку имао толико дилема и толико несигурности да ми се тај приватни, лични „пакет“ преиспитивања запр-

во поклопио са том улогом. Дуго времена ми је било потребно да уопште постанем свестан чињенице колико је то заиста лепа представа и колико је људи стварно воле.

Дуго времена сте у свету глуме, одиграли сте бројне упечатљиве улоге, освојили многе значајне награде... Где, на лествици неких од својих најбољих, најдражих улога сврставате Ахмеда Нурудина?

За све то време имао сам једно педесетак улога које су ми се десиле. Добрих четрдесет су насловне. Играо сам све Чехове, све Булгакове, три, четири Достојевска, два пута Крлежиног Леона Глембаја... Од тих четрдесет наслова, апсолутно могу бити задовољан са двадесет. Од тих двадесет, десет је, заиста, вредело да се игра годинама. Од тих десет, пет је било велико задовољство. А... од тих пет... вероватно имају две до две и по којима, кад би све друго кад остану само те две и по улоге... чини ми се, да су ми само оне биле у животу, да ми ништа не би недостајало. Наравно, Дервиш, односно Ахмед Нурудин је један од њих.

Егон Савин, у интервјуу за прошли број „Позоришних новина“, говорећи о представи „Дервиш и смрт“, казао је, између осталог, да сте с Ахмедом успели да остварите потпуну идентификацију, као и да је невероватно с колико уверљивости играте те психолошке ситуације у којима се он нашао...

Мени је тај начин преиспитивања, односно та интроспекција, веома блиска. Егон, заиста, веома много зна о тим неким елементарним стварима у позоришту, о литератури, о психологији ликована... Имао је довољно храбрости и стрпљења, када је реч о тим мојим интроспекцијама, да се уздржи, да ме не отера (смех). И то је још једна од његових огромних димензија – препознати тренутак, препознати густину, препознати истинитост нечега и имати стрпљења за то. Хвала му на томе, али и на речима за моје тумачење Ахмеда Нурудина.

■ Микојан Безбрадица ■

Ахмед Нурудин у драми „Дервиш и смрт“

ЈАГОШУ МАРКОВИЋУ ПОСТХУМНО НАГРАДА „ВРШАЧКЕ ПОЗОРИШНЕ ЈЕСЕНИ“ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО

Награда Фестивала „Вршачка Позоришна јесен“ за животно дело и уметнички допринос у представама базираним на драмској класици, постхумно је припала редитељу Јагошу Марковићу. Одлука је донета на предлог стручног жирија те позоришне манифестације која је ове година одржана јубиларни тридесети пут.

НАГРАДЕ ЗА СОЛИСТКИЊЕ БАЛЕТА ТЕОДОРУ СПАСИЋ И ИВАНУ САВИЋ ЈАЋИЋ

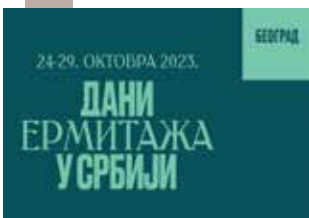
Награда „Наташа Бошковић“ за најбољу интерпретацију класичног или неокласичног стила у области балетске уметности Удружења балетских уметника Србије, припала је Теодори Спасић, првој солисткињи Балета Народного позоришта у Београду, за остварену улогу Жизеле у истоименој представи у кореографији Леонида Лавровског. Награда „Смиљана Мандукић“ за најбољу плесну интерпретацију у области савремене уметничке игре, ове године додељена је Ивани Савић Јаћић, солисткињи Балета Народного позоришта у Београду, за остварене улоге у Балетском триптиху „Инфинитас“, Народного позоришта у Београду, у кореографијама И. Кирова, М. Исаиловића и М. Колар.

ОДРЖАНО „СЕЋАЊЕ НА ПРИМАДОНУ МИЛКУ СТОЈАНОВИЋ“

У суботу 14. октобра на Великој сцени Народного позоришта у Београду, одржано је „Сећање на примадону Милку Стојановић“. О некадашњој првакињи Опере Народного позоришта у Београду, једној од најпризнатијих српских уметница која је преминула 1. септембра, говорили су уметнички директор Опере Народного позоришта Никола Мијаиловић, филмски редитељ Ђорђе Кадијевић, професорка и позоришна редитељка Ивана Вујић и директор Музеја Народного позоришта Драган Стевовић. У оквиру програма, у режији Иване Драгутиновић Маричић, емитовани су аудио и видео снимци из најпознатијих улога Милке Стојановић на домаћим и интернационалним сценама.

У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ ПРИРЕЂЕН ДЕО ПРОГРАМА МАНИФЕСТАЦИЈЕ „ДАНИ ЕРМИТАЖА У СРБИЈИ“

Народно позориште у Београду било је један од домаћина „Дана Ермитажа у Србији“, манифестације од међународног културног значаја, која је од 24. до 29. октобра први пут одржана у нашој земљи. Свечаност је отворена Гала концертном на којем је легендарни петербуршки Балет Јакобсон извео један од два концерта са најбољим делима из свог репертоара. У оквиру концерта, обе вечери 24. и 25. октобра, у част јубилеја стогодишњице постојања Балета Народного позоришта, наш ансамбл је извео део последње балетске премијере под насловом „Поема“ на музику С. Рајичића у кореографији Игора Кирова, а која се иначе изводи у оквиру балетског триптиха „Infinitas“. Вечерас, претпоследњег дана манифестације, биће одржан концерт Василија Герела, славног руског баритона из Санкт Петербурга уз учешће сопрана Назије Амиње-ве и у пратњи Оркестра Народного позоришта у Београду.

Р.П.Н.

СУЗАНА ЛУКИЋ,
ДЕО ГЛУМАЧКЕ ЕКИПЕ ПРЕДСТАВЕ
„САЊАО САМ
ДА САМ СЕ ПРОБУДИО“

Позориште је темељ свега

фото: Миша Обрадовић

Већ извесно време, глумица Народного позоришта у Београду Сузана Лукић вредно спрема нове, интригантне и захтевне, улоге у представи „Сањао сам да сам се пробудио“, по тексту Жељка Хубача, у режији Дина Мустафића. Премијера је планирана 29. новембра на Сцени „Раша Плаовић“, а у ансамблу су и Јован Јовановић, Душан Матејић, Анастасија Мандић, Нина Нешковић, Никола Вујовић и Слободан Бештић.

„Ово је, пре свега, комад о позоришту, о сновима и кошмарима у њему, као и (не)могућности да се позориштем бавиш данас. Веома је интересантан, узбудљив, динамичан“, каже у разговору за „Позоришне новине“ ова глумица раскошног талента коју публика националног театра може да гледа и у представама „Ожалошћена породица“, „Деца“ и „Наш разред“.

„Посебно ми се допада та паралела између снова и позоришта, односно шта је позориште, а шта сан. Ово је други пут да играм у неком комаду Жељка Хубача. Пре десет година, такође у Народном позоришту, имали смо премијеру комада *Бизарно* који се с великим успехом изводио неколико сезона. Хубачеви јунаци су слојевити и веома инспиративни за игру.

Интересантно је да и овде, као и у тој драми, играте три улоге...

Да, реч је о чистој случајности, с обзиром на то да су то потпуно различити комади, не само у жанровском смислу, него и тематски. Овде играм Медицинску сестру, Проститутку и Првакињу позоришта. То су све ликови из снова. Ниједна од њих није ни хероина нити антихероина, али су све три

веома колоритне. У овом тренутку, док радимо разговор (*месец и по пре премијере, прим.аут*), још увек не знам у ком правцу ће се развијати улоге. Постоји шанса да се поред њих, појави и неки четврти лик који би био из света уметности, односно глуме.

Ово је, између осталог, и комад који говори о томе колико и коме позориште значи, а коме не, о његовој друштвеној позицији... Колико позориште Вама значи, како га доживљавате и дефинишете?

Позориште је једно изходно, извориште, одређење... свих нас који се бавимо драмским стваралаштвом. Темељ свега. Нажалост, живимо у времену у којем се позориште олако ниподаштава. Бојим се да нас једног дана, када престане ова телевизијска хиперпродукција, више неће чекати тако раширених руку. Али, с друге стране, преживело је оно и много горе ствари, па ће, надам се, и те. Мислим да би сви заједно требало да се трудимо да много више негујемо театар, да га чинимо млађим и виталнијим и да уживамо у њему. Позориште, бар за мене, представља суштину бављења овим послом.

Током досадашње каријере, на разним позоришним сценама, остварили сте више од четрдесет улога. Која од њих Вам је донела нешто ново, посебно у сценском изражавању?

Имала сам срећу да радим са сјајним редитељима разних генерација и разних сензибилитета. Углавном сам играла у добрим комадима и у њима имала исто тако добре улоге. Не бих издвајала ниједну од њих посебно, нити неког од редитеља, јер од сваког

сам научила нешто ново и другачије, не само као глумица, већ и као човек. Надам се да ће се и у будућности тако наставити.

У Народном позоришту играте и у „Деци“, једној од, без икакве сумње, најоригиналнијих представа постављених последњих неколико година у српским театима. Велики ансамбл све време је на сцени, а чине га глумци и оперски певачи, који су својеврсно колективно тело, односно идентитет. Какав је то био изазов за Вас?

Сматрам да смо с том представом направили добар, велики посао. У њега смо ушли чиста срца и великих жеља. Амбициозно, али не и надмено. Чини ми се да се то, у крајњем продукту, и види. То је представа јаког емотивног набоја, како за нас на сцени, тако, верујем, и за публику. Веома сам срећна што сам део тог, заиста посебног и дивног пројекта.

Недавно сте у матичном театру, захваљујући оствареним уметничким резултатима кроз улоге и награде које сте за њих добили, унапређени у вишу уметничку категорију – „глумица један“...

Драго ми је, наравно, што се то догодило, мада, искрена да будем, никад се нисам оптерећивала променом статуса. С обзиром на то да сам толико дуго чекала да постанем стални члан неке куће, вероватно су се и све неке моје амбиције, у смислу промене статуса, потрошиле захваљујући том дугогодишњем чекању. Али, на крају, све је дошло на своје; пре пет година постала сам члан ансамбла Дrame Народного позоришта, Куће у којој сам, заиста, и желела да будем.

■ М. Безбрадица ■

Пре неколико месеци, сталном ансамблу Опере Народног позоришта

у Београду, у статусу првакиње, придружила се сопран Соња Шарић. Основне и мастер студије завршила је на Универзитету за музику и сценске уметности у Манхајму, у класи проф. Снежане Стаменковић. Уметнички пут ове певачице изузетног гласа јединствене боје и звучне пуноће, која често гостује у многим оперским кућама широм Европе, прате и бројна признања међу којима се посебно издвајају Гран При „Марија Калас“, Награда за музички театар „Музиктеатарпрајс, Награде

на Такмичењу „Ева Мартон“... На сцени Народног позоришта дебитовала је 6. фебруара прошле године певајући насловну улогу у Белинијевој „Норми“.

„Имала сам тада велику трему“, признаје на почетку разговора за „Позоришне новине“ присећајући се тог наступа и целокупне атмосфере која укључује и реакцију београдске публике која ју је веома лепо прихватила и наградила бурним аплаузом.

„То је био мој први наступ у Београду, први пут у Народном позоришту, први пут као Норма. Сада, са ове дистанце, гледам на то вече са осмехом на лицу јер је заиста било дивно. С обзиром на то да је реч о дебију, дозволила сам себи да будем задовољна извођењем, али сам сигурна да ћу у будућности још много радити на финесама које крије та партитура. *Норма* је дугачка, тешка представа, изазов у сваком смислу, како вокално тако и драмски... Велике белкантистичке фразе које се смењују са захтевним колоратурама, захтевају савршену вокалну спремност. Није свеједно дебитовати у таквој улози, поготово не када ускочите у постојеће продукције, јер онда имате веома мало проба, али захваљујући изузетним колегама и организацији успели смо да ова представа доживи праве овације. Имали смо срећу да нам диригује маестро Александар Којић који нас је заиста сјајно водио, али и пратио поштујући све традиције белканта.

Када се помене „Норма“, прва асоцијација је, несумњиво, арија „Каста дива“, Нормина нежна и заносна молитва, најчувенија музичка страница из Белинијевог опуса и једна од најпопуларнијих у историји

ИНТЕРВЈУ: СОПРАН СОЊА ШАРИЋ,
ПРВАКИЊА ОПЕРЕ
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Сваким наступом желим да померам сопствене границе

оперске музике...

Та арија је веома захтевна. С њом сам се први пут сусрела још за време студија; врло често сам је певала. Искрено, нисам мишљења да је, сама по себи, тешка. Али, тешко је направити атмосферу те арије, сачувати мир и јединственост те молитве, имати миран и дуг дах. Када вам то успе, онда у сали заостаје дах од лепоте и узвишености ове мелодије... После признања на Такмичењу *Ева Мартон* у Будимпешти, 2021. године, где сам освојила прву награду и награду публике баш са аријом *Каста дива*, добила сам позив од уметничког директора Опере Народног позоришта Николе Мијаиловића да дебитујем као Норма. Прихватила сам понуду са великом радошћу, али сам имала и одређену дозу страха према тако великој улози. Али, све је прошло одлично. Сигурна сам да ћу у наредним извођењима тек открити праве валере ове улоге.

Недавно сте, у статусу првакиње, примљени у стални ангажман ансамбла Опере Народног позоришта где, осим у „Норми“, с великим успехом наступате и у Вердијевом „Фалстафу“, у улози Алисе Форд...

Веома сам радосна и поносна што сам добила понуду од управе Народног позоришта да се прикључим ансамблу Опере. Прихватила сам је са задовољством. За мене је то велика част и срећа што је од сада Народна позориште моја уметничка кућа. Надам се да ћу оправдати поверење које ми је указано и да ћу својом уметношћу

Соња Шарић у насловној улози у Белинијевој „Норми“

мојој досадашњој каријери. Такмичење захтева озбиљну припрему репертоара различитих стилских епоха, на различитим језицима и на једном високом нивоу како бисте скренули пажњу на себе међу великом интер-

допринети квалитету представа у нашем позоришту.

Вашу каријеру, бар до сада, више су обележили наступи у иностранству, него у нашој земљи...

Да. Тамо сам много више певала. Овде, до пре две године, скоро никада. Људи ме оправдано не познају, јер сам отишла као веома млада на студије певања на Универзитет уметности у Манхајму. Након тога следио је ангажман у Опери Грац, а потом сам се неколико година опробала и као самостални уметник. Иако је то било у време око пандемије короне, имала сам веома успешна гостовања у Паризу, Болоњи, Линцу, Грацу, Салзбургу, Амстердаму, Манхајму, Загребу, али и код нас. Осим у Народном позоришту, наступала сам у Српском народном позоришту и као гостујући солиста Музичке продукције РТС-а.

Често учествујете на великим интернационалним такмичењима на којима сте освојили бројна признања. Каква искуства носите са тих наступа?

Такмичења и награде су за мене одувек били веома важни. То су мали циљеви, мотивација и изазови током школовања и у

ним такмичењима.

Критичари су приметили да сте као уметница посебни и аутентични јер је Ваш сопран „тако мек и неусиљен у висинама“, док „боја гласа има нешто сасвим јединствено“...

Волим да читам критике. Критичари су, углавном, увек праведни према мени и готово увек, критике се слажу са мојим утиском о неком извођењу. Било је понекад, али веома ретко, и критика које нису биле добре. Ипак, много више је оних добрих. Оно што сигурно тврдим је да, при сваком изласку на сцену, дајем свој максимум и тежим да својим извођењем додирнем публику и да служим уметности. Најдраже су ми критике и аплаузи моје задовољне публике.

На шта сте још посебно поносни?

Поносна сам на свој велики и разнолик репертоар кога, осим поменуте *Норме* и *Алисе Форд*, чине и улоге попут *Грофице* у Моцартовој *Фигаровој женидби*, *Вердијеве Аиде* и *Леоноре (Трубадура)*, Вагнерове *Сенте (Холанђанин луталица)* и *Герхилде (Валкира)* *Доницетијеве Марије Стјуарт*, *Росинијеве Мадам Кортезе (Путовање у Реимс)*, *Леонкавалове Неде (Пајаци)*... Поред ових великих улога, поносна сам што мој репертоар красе концертна дела попут *Вердијевог Реквијема*, *Бетовенове Девете симфоније*, *Немачког реквијема* *Јоханеса Брамса*, као и соло песме *Шуберта*, *Малера* и *Рихарда Штрауса*. Поносна сам на награде Гранд при *Марија Калас*, коју сам освојила у Атини 2017. године, али и на *Награду Österreichische Musiktheaterpreis* у категорији за најперспективнију младу уметницу у Аустрији за 2019. годину за улогу *Леоноре* у *Вердијевом Трубадуру*. *Леонора* је заиста талична улога за мене. Већину успеха у мојој каријери доживела сам захваљујући извођењима ове опере и *Леонориних арија*. Као *Леонора* наступила сам у Опери Грац, у Линцу, у Националном театру у Манхајму, у ХНК у Загребу. Она заиста добро лежи мом гласу, а и *Верди* је као велики познавалац гласа тако маестрално написао ову улогу као и друге сопранске партије да их је право уживање певати. Када сте у доброј форми, владате легатом и волите ову музику, онда једва чекате да закорачите на сцену с тим репертоаром.

■ Микојан Безбрадица ■

фото: Станко Косовац

„УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ“, НАЈНАГРАЂИВАНИЈИ КОМАД НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У ПРОШЛОЈ СЕЗОНИ

Узбудљива, емотивна представа чудесне лепоте

да ће искуство гледања ове представе бити другачије, али нисам могао да претпоставим успех који ће имати касније. Још један фактор су људи и атмосфера која је владала на пробама. Вања, Ива, Новак, Младен, Данијела, Сара, Горан, Невена, Вера на сцени, па онда сви остали чланови ауторског тима, организационе и техничке службе су заиста радили да ово позоришно искуство буде до краја своје и аутентично. Тако да мислим да су људи који су радили и који раде на овој представи кључ за њен велики успех”, сматра Ђорђевић.

Представа је освојила Стеријину награду за најбољу представу, Награду за најбољу представу на Театар фесту, Петар Кочић у Бањалуци и Награду „Милан Миња Обрадовић“ за најбољу продукцију позоришне представе на Фестивалу „Буцини дани“ у Александровцу. Ђорђе Косић је добио Стеријину награду за текст савремене драме, Југ Ђорђевић Награду за најбољу режију на Театар фесту „Петар Кочић“, Љиљани Мркић Поповић је припала Стеријина награда за сценски говор, а Невени Глушици Стеријина награда за оригиналну сценску музику и Награду за музику на седмом Фестивалу „Позоришно пролеће“ у Шапцу. Вања Ејдус је прво добила „Зоранов брк“ и Награду „Зоран Радмиловић“ за најбоље глумачко остварење на „Данима Зорана Радмиловића“ у Зајечару, а потом су уследила и нова признања - Награда „Раша Плаовић“, коју Народно позориште у Београду додељује за најбоље глумачко остварење на свим београдским позоришним сценама у сезони 2021/2022, Награда за најбољу женску улогу на седмом Фестивалу „Позоришно пролеће“ у Шапцу, Награда за најбољу глумицу на Театар фесту „Петар Кочић“ и Стеријина награда за глумачко остварење.

На сличан начин размишља и композиторка Невена Глушица.

„Верујем да је успеху представе највише допринело међусобно поверење. Поверење глумца у музички концепт, поверење певача у режију, заједничко поверење у текст, сцену, костим. То је на најлепши начин отворило

простор стваралачкој слободи”.

Драматуршкиња представе Тијана Грумић сматра да су освојене награде свакако „лепо признање и потврђивање тога да је неко разумео оно што сте својим радом хтели да кажете”.

„У том смислу, наравно да је и мени, као и целој екипи која је радила на овој представи изузетно

драго што је *Успаванка* у протеклом периоду на овај начин запажена и препозната. Када се говори о *тајни успеха*, чини ми се да је ово представа која на врло специфичан начин говори о нашој свакодневици. Када кажем специфичан, пре свега мислим на језик и стил којим је Ђорђе Косић обликовао причу, а за тим и на јединствен кључ који су у њеном читању пружили редитељ Југ Ђорђевић и композиторка Невена Глушица”.

Првакиња Дrame Вања Ејдус, која тумачи насловну улогу, наглашава да „Успаванка за Алексију Рајчић” представља „једну врсту репертоарског искока”, не само за београдски национални театар, већ и за комплетну позоришну сцену у нашој земљи.

„Комад је уметничка реконструкција једног злочина, изузетно је поетизован, написан је у стиху, необичног је ритма и носи у себи снажну емоцију. Тај специфичан ритам наметнуо је заправо потребу за музиком као важним елементом ове представе; из тог разлога шест певача подједнако равноправно причају ову причу и деле сцену са три глумца. Кроз Невенину музику проткани су емоција и драматика, али је и јасно учитано поднебље у коме се прича догађа. Фокус нам је био истраживање једне необичне позоришне форме, коју намеће и сам текст. Реч је, заправо, о једној једноставној причи, тешкој и емотивној, испричаној на нови начин. Позоришта су до сада, бавећи се овом тематиком, то радила, углавном, кроз документаристички приступ. Али, ово се помало ослања и на епску поезију, коју можда и иро-

низира, као и на музику и доста је стилизовано”, примећује наша саговорница и наглашава да је Косић „причу испричао на невероватно узбудљив начин”.

„Комплексна је тема, веома важна за наше, али и било које друштво. Не знам са чиме бих упоредила овакав позоришни језик, чак не знам ни који је жанр у питању.

Постављање овакве представе је свакако био мали храбри експеримент, јер ни на који начин не подилази публици. Не нуди нешто што је познато и већ виђено. Био је то скок у непознато. Та одређена театарска храброст може бити и скок у пропаст, али и обрнуто, као што се десило овога пута. Проредило је; препознато је како од стране публике, тако и од стручне јавности као нешто што плени и отвара, тематски и естетски, нове позоришне могућности”, указује Вања Ејдус.

Насловна јунакиња коју тумачи је фиктивна личност, а Косић је инспирацију за причу нашао у књизи Милутина А. Поповића из 1898. године „Затворенице - Албум женског одељења Пожаревачког казног завода”.

Судбина Алексије Рајчић је да у судару са неслободом у сваком смислу долази до злочина као јединог излаза и до затвора као неког, парадоксално, простора слободе. Она је фигура која представља све жене које су у сличној позицији и данас и у историји.

У подели су и Ива Милановић, Новак Радуловић (Хоровође) и Сара Ристић, Невена Милошевић, Вера Зечевић, Младен Лукић, Горан Милошевић и Данијела Милошевић (Хор).

„Успаванка за Алексију Рајчић” је награђена на конкурс Стеријиног позорја за оригинални домаћи драмски текст 2020. године, а њена праизведба реализована је у копродукцији Народног позоришта у Београду са Позорјем и Фондацијом „Нови Сад – Европска престоница културе 2022”.

■ М. Безбрадица ■

Да та представа има „нешто своје, оригинално и аутентично”, видело се одмах после премијере одржане 30. априла прошле године на Сцени „Раша Плаовић”. Наиме, већ по првим реакцијама у препуној сали, било је више него јасно да је „Успаванка за Алексију Рајчић”, по тексту Ђорђа Косића и у режији Југа Ђорђевића, успела да пронађе пут до публике, а потом је, веома брзо, придобила и стручну позоришну јавност. У прилог томе, говори и податак да је за нешто више од годину и по дана, а највише у периоду од октобра прошле до јула ове године, освојено укупно 14 признања, укључујући, између осталог, и Награду за најбољу представу, пролетос на Стеријиним позорју (први пут у историји да је београдском националном театру, на нашем најзначајнијем позоришном фестивалу, припало то престижно признање). Захваљујући тим тријумфима, „Успаванка за Алексију Рајчић” постала је најнаграђиванија представа Народног позоришта у претходној сезони. У разговору за „Позоришне новине”, неки од главних актера комада, који у

драмско-музичкој форми, промовише узбудљив искорак како у домену позоришног израза, тако и жанровско-стилског плана, истичу да су, чак, помало и изненађени толиким успехом. Ипак, свесни су, свакако, и свих квалитета ове представе изванредне поетске вредности и чудесне лепоте у којој се преплићу елементи традиционалног и брехтовског театра.

„Искрено, нисам очекивао такав ниво успеха, јер је, као што сте и сами приметили, реч о историјском тренутку за Народно позориште. Међутим, с друге стране, дубоко сам веровао у снагу и поруку коју представа преноси, као и у њен естетски квалитет. Мислим да је кључ успеха ове представе аутентичност и способност да се повеже са емоцијама публике”, каже Ђорђе Косић.

Истичући да док спрема неку представу ретко размишља „о томе како ће она одјекнути”, редитељ Ђорђевић напомиње да је са „Алексијом”, ипак, „био специфичан случај јер је и сам процес био специфичан”.

„Никада до сада нисам радио музичко позориште, јер је сама представа у већој мери музичка. Тако да сам, већ на пола процеса, негде имао унутрашњи доживљај

НА СЦЕНИ РАША ПЛАОВИЋ“ ОБЕЛЕЖЕН ЗНАЧАЈАН ЈУБИЛЕЈ

„Женски оркестар“ изведен стоти пут

П репуна сала, надахнута, врхунска глума, аплаузи на отвореној сцени, вишеминутне овације и узвици „браво“ на крају представе... овако би, у најкраћем, гласио резиме после јубиларног, стотог извођења „Женског оркестра“ 24. октобра на Сцени „Раша Плаовић“. Реч је, наравно, о познатом тексту француског драмског писца Жана Ануја који су редитељ Југ Радивојевић и драматург Ивана Димић, у сарадњи с композитором Владимиром

Пејковићем, адаптирали мењајући жанр из комедије у драму желећи на тај начин да потцртају озбиљност и драматичност теме уметника на тржишту.

Ово дело, произведено 10. фебруара 1962. године у позоришту Comédie des Champs-Élysées у Паризу, говори о женском ансамблу који свира у бањи, а поменута адаптација понудила је причу о симфонијском оркестру чији чланови остају без посла због финансијске кризе, па услед таквих околности покушавају да се снађу у тржишном свету. Садржај оригиналног текста је остао у односу од 80 одсто, док је остатак дописан како би се успоставили мостови ка тематско-идејној линији комада чији је мото да уметност није на продају. У пред-

стави је задржана музика, а сонгови, за које је текстове написала Ивана Димић, изражавају интимно стање ликова.

У подели је, као и на премијери 3. новембра 2012. године, осим у једној улози, била иста глумачка екипа - Бојана Стефановић (Патриција), Даниела Кузмановић Павловић (Памела), Нела Михаиловић (Г-ђа Ортанз), Калина Ковачевић (Сузана Делисија), Златија Оцокољић Ивановић (Ермелина), Вук Костић (Пијанист) и Бранислав Томашевић (Г. Лебонз/ Политичар), док је уместо Јелене Хелц (Леона) наступила Ива Манојловић.

Сценограф је Борис Максимовић, костиме је креирала Марина Вукасовић Меденица, Радован Кнежевић био је задужен за сценски говор, а Тамара Антонијевић за кореографију.

■ Р.П.Н. ■

ФЕЉТОН: СТО ГОДИНА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (10)

Пуна уметничка зрелост Димитрија Парлића

Пише: Бранкица Кнежевић

П очетак шездесетих година XX века је био обележен обновом сарадње Балета Народног позоришта са кореографом Димитријем Парлићем, који је претходних неколико година провео у Бечкој државној опери на позицији шефа Балета и главног кореографа. Његова богата интернационална каријера била је везана и за друге европске балетске центре као што су Рим, Хелсинки, Брегенц и Салцбург. Парлић је 1962. године на нашој сцени поставио три једночина балета: *Рођендан инфанткиње* (В. Фортнер), *Двобој Танкреда и Кларинде* (Р. де Банфилд) и *Симфонијски триптихон* (П. Коњовић). Сва три остварења су стилски различита, а такав је био и кореографски приступ. У прва два балета, Парлић наставља успешну сарадњу са Душаном Ристићем чије је сценографско и костимографско решење значајно допринело атмосфери представе. Димитрије Парлић је у овом периоду био у фази пуне уметничке зрелости, а добро познавање балетског ансамбла националног театра, омогућило му је да кроз своје кореографске визије инспирише уметнике да дају

„Балетске импресије“, генерална проба, Д. Томић, Л. Пилипенко, В. Ђорђевић и Д. Парлић

свој максимум. Ово се посебно односи на Вишњу Ђорђевић, Јованку Бјегојевић, Катарину Обрадовић, Жарка Пребила, Душана Трнинића и друге. Поједини уметници су уз Парлића откривали и скривену страну свог уметничког бића, попут Рут Парнел која је у балету *Рођендан инфанткиње* остварила врхунску улогу Патуљка коју је и балетска критика описивала као драмски потресну, али и играчки беспрекорну.

Димитрије Парлић је поседовао дар да за своје кореографије изабере добру тему. Инспирисан епом *Ослобођени Јерусалим* Торквата Таса, поставио је балет *Двобој Танкреда и Кларинде*. Парлић је мудро искористио витешке борбе, лик амазонке, двобој, тему љубави и смрти које

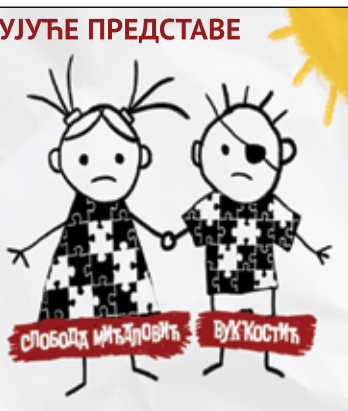
увек представљају добру основу за балетско-сценско извођење. У представи је посебно била изражајна Јованка Бјегојевић чији је раскошни таленат већ раније био препознат, а и претходно је наступала у бројним Парлићевим остварењима. И поред опречних мишљења о балету *Симфонијски триптихон* П. Коњовића, Парлић је показао склоност ка експерименту у смислу кореографске стилизације и транспоновања елемената фолклора у савремени покрет чиме је начинио важан корак у стварању нашег националног балетског израза.

Стваралаштво Димитрија Парлића је изузетно богато и обухвата широк дијапазон тема, као и изузетан уметнички сензибилитет који је био препознат и ван граница наше земље о чему сведочи балет *Arsionato*/Напуштене (1964, М. Келемен). Већ 1965. године *Arsionato* је извођен у Риму са великим успехом, а балетска критичарка Л. Скалеро је

са усхићењем писала: *Тако треба инсценирати те надреалистичке и експресионистичке балете, без других веза са животом и стварношћу. Као кроз маглу надахнуте Гарсија Лорком, четири 'напуштене' девојке из провинције... биле су тумачене од играчица модерног типа, високе школе, као изрезане физичке визуелности. Оне су нам заиста дале импресију какав данас треба и може да буде балет који се не везује за старе шеме... Овај балет одговара слави београдског Балета (Voce Republicana, 1965).*

Необично је да ово дело које је прослављало нашу балетску уметност широм света није било сврстано у стални балетски репертоар Народног позоришта, а убрзо је ишчезло у потпуности, о чему је писала Милица Јовановић, историчарка балета.

Балет *Ромео и Јулија* С. Прокофјева, Парлић је обновио 1965. године са великим успехом јер је у сарадњи са Душаном Ристићем представио ново сценско виђење, богате ликовности, али уз веће кореографске измене што је тадашњој балетској сцени Београда донело вредно кореографско остварење једног од

Г остујућа представа „Дечије повреде“, по тексту Џозефа Рацова, у режији Ивана Вуковића, биће премијерно изведена у Народног позоришту у Београду 1. новембра (20.30) на Сцени „Раша Плаовић“.

У тој дуодрами која приказује топлу, људску причу између двоје наизглед сличних индивидуа, подједнако несрећних и усамљених, који се срећу током раздобља од три деценије, улоге тумаче Вук Костић и Слобода Мићаловић.

Прво представљање представе одржано је летос у оквиру Летњег фестивала Белеф, као отворена проба.

„Дечије повреде“ нису класична љубавна прича. Већ од прве сце-

не, у школској амбуланти, прати мо девојчицу Кајлин, са тешким болом у стомаку и мрачним облаком изнад њене главе, и Дага, дечкића који се управо сјурио са крова школе бициклом - јасно нам је да наши јунаци нису типична деца. Од њихове осме, до тридесет осме године, гледамо њихове сусрете по разним местима за лечење, увек са новим оживљима, и на телу и на души... каже редитељ Вуковић.

Костиме је креирала Драгица Лаушевић, сценографију је осмислила Ема Стојковић Јеринић, док музику заједнички потписују МиНис и Стеван Радловић.

■ Р.П.Н. ■

бисера балетске литературе. Душка Сифниос је тумачећи Јулију потврдила статус врхунске уметнице, префињене и технички доминантне. Непосредно после београдске премијере, балет је приказан у Шпанији и том приликом је отворена балетска сезона у театру *Liseo* у Барселони, који је био познат по томе да је дуги низ година на својој сцени приказивао најбоља остварења у свету балетске уметности. Њихова строга балетска критика писала је: *Величанствен почетак традиционалне сезоне балета у Liseo... Спектакли више уметничке категорије... Душка Сифниос, прворазредна звезда београдског балета била је маестрална у улози Јулије, улози коју је одиграла са изузетном експресивном финоћом и дубоком емоцијом... (El Noticero Universal, 1965).*

На снажан креативни израз Парлићевог кореографског стваралаштва наилазимо и у балетима: *Човек пред огледалом* (1964, М. Келемен), *Пољубац виле* (1964, И. Стравински), *Балетске импресије* (1966, С. Прокофјев), *Весела прича* (1966, Ј. Штраус), али је кореографа тек очекивао тежак задатак

(наставиће се)

НОВЕМБАР 2023.

СЕЗОНА 2023/24.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СРЕ.	01. ФАЛСТАФ опера Ђузепе Вердија	од 19.30
ЧЕТ.	02. БАЛЕТСКИ ТРИПТИХ <i>INFINITAS</i> три једночина балета на музику С. Рајчића, Е. Јосифа и П. Коњовића	од 19.30
ПЕТ.	03. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА - у част Јагоша Марковића комедија Душана Ковачевића	од 19.30
СУБ.	04. ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија	од 19.30
НЕД.	05. ПОСВЕЋЕЊЕ поема са елементима народне драме Фондација „Братство Кадић“ и „Ramonda Production“ Београд	од 20.00
ПОН.	06. ГАЛЕБ драма А. П. Чехова, гостује Народно позориште Сомбор	од 19.30
СРЕ.	08. ДОН КИХОТ опера Жила Маснеа	од 19.30
ЧЕТ.	09. МЕЂУНАРОДНИ ДАН БОРБЕ ПРОТИВ ФАШИЗМА И АНТИСЕМИТИЗМА	од 19.00
ПЕТ.	10. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА - у част Јагоша Марковића комедија Бранислава Нушића	од 19.30
НЕД.	12. РАТ И МИР драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	од 20.00
ПОН.	13. ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 19.30
СРЕ.	15. ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама	од 19.30
ЧЕТ.	16. ПЕПЕЉУГА - представа посвећена Јагошу Марковићу опера Ђоакина Росинија	од 19.30
ПЕТ.	17. ДАМА С КАМЕЛИЈАМА / 10 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ драма Александра Диме Сина	од 19.30
СУБ.	18. ПЕПЕЉУГА опера Ђоакина Росинија	од 19.30
НЕД.	19. НЕЧИСТА КРВ / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА Борисав Станковић / Маја Тодоровић	од 19.30
ПОН.	20. ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирине Поповић по роману Милене Марковић	од 19.30
УТО.	21. ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
	ДАН НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА	
СРЕ.	22. СВЕЧАНА ПРОСЛАВА	од 12.00
	СВЕЧАНИ ДЕФИЛЕ ансамбла Балета Народног позоришта и Балетске школе „Лујо Давичо“ у част стогодишњице Балета	од 19.30
ПЕТ.	24. МАГБЕТ - у част Јагоша Марковића трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
СУБ.	25. СЕЋАЊЕ НА БАЛЕТСКОГ УМЕТНИКА ВЛАДИМИРА ЛОГУНОВА опера Виченца Белиниј, представа посвећена стогодишњици рођења Марије Калас	од 12.00 од 19.30
НЕД.	26. НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30
ПОН.	27. ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
УТО.	28. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског	од 19.00
СРЕ.	29. ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
ЧЕТ.	30. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског	од 19.00
ПЕТ.	01. РАТ И МИР драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја	од 19.30
СУБ.	02. МАРИЈА КАЛАС ГАЛА концерт поводом стогодишњице рођења	од 19.30
НЕД.	03. ДОДЕЛА НАГРАДА „БРАЋА КАРИЋ“ у организацији Фондације „Браћа Карић“	од 18.00
ПОН.	04. МАГБЕТ - у част Јагоша Марковића трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
УТО.	05. НЕЧИСТА КРВ Борисав Станковић / Маја Тодоровић	од 20.00

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

СРЕ.	01. ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ црна комедија и мелодрама Џозефа Раџива	од 20.30
ПЕТ.	03. XXVII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА у организацији УБУС-а, ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ	од 14.00
СУБ.	04. XXVII ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА у организацији УБУС-а, ФИНАЛЕ ТАКМИЧАРСКОГ ПРОГРАМА	од 20.30
НЕД.	05. ГОСПОЂА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђиђић - титловано на енглески језик	од 20.30
УТО.	07. СУЗЕ СУ О.К. мелодрама Мирјане Бобић Мојсиловић	од 20.30
СРЕ.	08. ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
ЧЕТ.	09. ДЕЧИЈЕ ПОВРЕДЕ црна комедија и мелодрама Џозефа Раџива	од 20.30
ПЕТ.	10. РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
НЕД.	12. БЕЛАВА ПЕВАЧИЦА - у част Јагоша Марковића комедија Ежена Јонеска, гостује Центар за културу Тиват	од 20.30
ПОН.	13. БЕЛАВА ПЕВАЧИЦА - у част Јагоша Марковића комедија Ежена Јонеска, гостује Центар за културу Тиват	од 20.30
УТО.	14. НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
СРЕ.	15. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ЧЕТ.	16. РИБАРСКЕ СВАЂЕ комедија Карла Голдонија	од 20.30
ПЕТ.	17. СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
НЕД.	19. КОМПОЗИТОРКЕ У СРБИЈИ - музичко стваралаштво за клавирски дуо КаНа	од 20.30
ПОН.	20. ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30
УТО.	21. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића	од 20.30
СРЕ.	22. ЛУТКА СА КРЕВЕТА БР.21 драма Ђорђа Лебовића	од 20.30
СРЕ.	29. САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО / ПРЕМИЈЕРА црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
ЧЕТ.	30. САЊАО САМ ДА САМ СЕ ПРОБУДИО црна комедија Жељка Хубача	од 20.30
ПЕТ.	01. ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30
СУБ.	02. ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30
НЕД.	03. ХАСАНАГИНИЦА - у част Јагоша Марковића драма Љубомира Симовића	од 20.30
ПОН.	04. КРАЈПУТАШИ ПЛАВА ЛИНИЈА ЖИВОТА према делу Бранка В. Радичевића	од 20.30
УТО.	05. БОЛИВУД мјузикл по тексту Маје Пелевић, гостује Театар комедија, Скопље	од 20.30

ДЕЦ

ФОАЈЕ II ГАЛЕРИЈЕ

04.11. „ДАМАР НА ДАР“ промоција компакт диска
Марија Лазић (обоа), Марко Богдановић (клавир),
др Марија Каран (модератор), у 17 часова
12.11. ВЕЧЕ КИНЕСКЕ МУЗИКЕ ЗА ВИОЛИНУ И КЛАВИР,
„Дуо 99“ Кристина Булат (виолина), Иван Радосављевић (клавир),
у 18 часова

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

29. и 30. 11. УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића,
у 19.30 часова